

— Тогава не беше възпитано от ваша страна да ми предлагате — каза Алиса сърдито.

— Да не би от твоя страна да беше много възпитано да седнеш на масата, без да си поканена? — възрази Мартенския заек.

— По нищо не личи, че тази маса е сложена само за вас — каза Алиса. — Ако съдя по броя на чашите, тук се очакват повече от трима души.

— Няма да е зле да се подстрижеш — обади се Шанкаря, който до този миг бе мълчал, макар че от самото начало разглеждаше Алиса с любопитство.

— Научете се да не правите забележки на околните! — заяви Алиса строго. — Това е признак на невъзпитание!

Шанкаря дотолкова се изуми от думите ѝ, че я зяпна, ококорил очи, и само попита:

— Каква е приликата между гарвана и писалището?

„Охо! Взе да става интересно... — рече си Алиса. — Добре че им хрумна да задават гатанки!“

И добави гласно:

— Мисля, че мога да отгатна.

— Мислиш, че можеш да кажеш отговора? — попита Мартенския заек.

— Да — отвърна Алиса.

— Значи мислиш нещо, а не го казваш! Защо не казваш каквото мислиш? — тросна се Мартенския заек.

— Аз винаги казвам каквото мисля! — побърза да се защити Алиса. — По-точно, мисля каквото казвам, а то е едно и също.

— Не е едно и също — намеси се Шапкаря. — Да не би да имаш предвид, че „Виждам каквото ям“ и „Ям каквото виждам“ е едно и също?

— И да не би да имаш предвид, че „Искам колкото може“ и „Може колкото искам“ е едно и също? — добави Мартенския заек.

— И да не би — включи се и Сънла, която явно блънуваше — да имаш предвид, че „Дишам, когато спя“ и „Спя, когато дишам“ е едно и също?

— В твоя случай е едно и също! — отсече Шапкаря и с това сложи край на разговора.

Междувременно Алиса прехвърляше наум всичко, което знаеше за гарваните и писалищата, но то не беше много.

— Коя дата сме днес? — пръв се обади Шапкаря и погледна към Алиса. После се взря тревожно в часовника, който бе извадил от джоба си, и взе да го тръска и да го слага до ухото си.

— Четвърти — отвърна Алиса след кратък размисъл.

— Изостанал е с цели два дни — въздъхна Шапкаря и започна да се кара на Мартенския заек: — Предупредих те да не го смазваш с масло за чай!

— Сложих му от най-прясното краве масло... — заоправдава се Мартенския заек смутено.

— Какво значение има колко е прясно маслото, след като си го напъхал заедно с трохите? — изсумтя Шанкаря. — Поне да не беше използвал ножа за хляб!

Мартенския заек взе часовника, погледна го мрачно и го топна в чая си. Сетне пак го погледна.

— Сложих му от най-прясното краве масло! — повтори. Явно това бе единственото оправдание, което му идваше наум.

Алиса надничаеше през рамото му с нескрито любопитство.

